

PREMIS RAMON LLULL 2010

Federació Empresarial Hotelera de Mallorca

Fou creada l'any 1976 però no es va legalitzar fins al setembre de 1977, mitjançant l'aprovació oficial dels seus estatuts i la inscripció en el Registre d'Associacions. Aquesta entitat agrupa el 80 % de les places hoteleres de Mallorca i engloba 972 establiments d'allotjament turístic. La Federació representa les grans, mitjanes i petites empreses hoteleres i cerca sempre impulsar el desenvolupament empresarial de tot el sector de l'allotjament per a l'obtenció d'avantatges competitiu sostenibles, sense distingir grandària o capacitats empresarials.

Federació Empresarial Hotelera d'Eivissa i Formentera

Fou constituïda l'any 1978. L'entitat engloba 398 establiments turístics que ofereixen 70.020 places. Aquesta associació és promotora de cursos d'àrees vinculades al turisme i impulsora del Projecte Avanthotel-IBIT (2000); del Pla d'Excel·lència de Sant Antoni (2003); de diverses webs de reserves turístiques, com ara www.ibizahotelsguide.com i www.formenterahotelsguide.com (2005), i de l'execució del projecte de venda en línia amb la Conselleria de Turisme del Govern de les Illes Balears.

Federació Hotelera de Menorca

Es va constituir l'any 1978. Aquesta agrupació, amb 233 establiments associats que ofereixen 48.828 places turístiques, és impulsora de cursos de formació vinculats al turisme, per mitjà del conveni signat amb l'Escola Oficial de Turisme de Madrid des de l'any 1982-1986 i la reinstauració de l'Escola Oficial de Turisme Felipe Moreno de Maó l'any 1987. És la primera associació empresarial que té tres certificats de qualitat: acreditació ISO 9001- Qualitat en el servei (SGS); acreditació ISO 14000- Qualitat mediambiental (AENOR) i acreditació ISO 27001- Qualitat de la informació (2009). Ha estat guardonada amb nombroses distincions, entre les quals destaquen: el Premi Balear de la Seguretat atorgat per la Mútua Balear, l'any 1982; l'Escut d'Argent de l'Escola Oficial de Turisme, l'any 1988; la Placa al Mèrit Turístic de la Secretaria General de Turisme, l'any 1988; l'Escut d'Or de l'Escola Oficial de Turisme l'any 1991; la Clau de Plata al Projecte Avanthotel atorgada per la Conselleria de Comerç i Innovació (2005) i els premis Aenor 2010. Al llarg de la història ha impulsat plans de dinamització en diverses zones de l'illa, el projecte Avanthotel-IBIT i portals web de reserves turístiques.

Bàrbara Mesquida Mora

(Porreres, 1979)

Llicenciada en filologia catalana per la Universitat de Barcelona el 2002, Bàrbara Mesquida va compaginar des de molt jove la seva afició per la llengua amb la formació en la cultura del vi per poder continuar amb el llegat familiar. Després de fer un postgrau en comunicació empresarial a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, va cursar estudis d'indústries alimentàries, especialitat enologia i viticultura, a l'escola Mercè Rossell i Domènech de Sant

Sadurní d'Anoia. Posteriorment, va fer un màster d'enologia, viticultura i màrqueting a Torras y Asociados.

Bàrbara Mesquida comença la seva vida laboral a l'Escola d'Idiomes Moderns de la Universitat de Barcelona, en què duu a terme tasques de gestió dels centres d'autoaprenentatge entre els anys 1998 i 2001. També en l'àmbit lingüístic, Mesquida va fer feina en un principi al Departament de Drets d'Autor i de Direcció General del Grup 62-Barcelona, i posteriorment es va responsabilitzar d'organitzar fires, fer trameses de contractes i altres tasques d'assistència al director general del grup editorial català.

En el món de la viticultura, Bàrbara Mesquida ha fet cursos de tast i introducció a l'enologia a diferents indrets i organismes des de l'any 2004. Combina aquesta tasca amb la direcció i gestió de l'empresa Celler Jaume Mesquida de Mallorca SA, un celler familiar fundat a Porreres l'any 1945 pel seu repadrí Jaume Mesquida Barceló. Bàrbara Mesquida, juntament amb el seu germà Jaume, representa la quarta generació vinatera

Joan Moll Marquès

(Palma, 1936)

Va estudiar piano amb Concepció Vilella i es formà en el Conservatori Superior de Barcelona, amb el mestre Joan Gibert-Camins, i a Alemanya, amb Margot Pinter i Günter Ludwig. Durant nou anys va rebre classes particulars de Claudio Arrau, Rafael de Silva i Greville Rothom.

Fou un dels fundadors l'any 1956 de la delegació a Mallorca de Joventuts Musicals.

Entre altres premis, ha obtingut els guardons següents: el premi internacional Debussy de Munic l'any 1962; el premi nacional Alonso de València, l'any 1960, i el primer premi en el Concurs Internacional d'Aarhus de Dinamarca el 1967.

Ha ofert concerts i recitals per gairebé tot Europa, Mèxic i els Estats Units, i ha actuat amb els directors O. Alonso, F. P. Decker, P. Dreier, I. García Asensio, R. Hubertus, W. Koch, B. Lehmann, S. Mas, I. Toldrà, Ch. Stepp, K. Graunke.

Joan Moll Marquès ha gravat deu discs LP, dos dels quals han obtingut del Ministeri de Cultura el Premi a la Investigació i Difusió del Patrimoni Musical Espanyol, i un altre el de la revista Ritmo com a millor producció nacional de 1980. Entre els enregistraments destaquen els discs Chopin en Mallorca I i II i d'altres compositors balears i mallorquins, com ara Miquel Capllonch i Antoni Torrandell.

A la televisió espanyola, ha actuat en els programes Música desde Palma, Café-concierto, Alcores, El Dominical i La Cometa. També ha actuat en altres televisions europees a Alemanya, Polònia i Suïssa, com també a Ràdio Nacional d'Espanya i a la Westdeutscher Rundfunk de Köln. Ha participat, entre d'altres, en els festivals internacionals següents: Festival Chopin a Marienbad (Txecoslovàquia), Valldemosa (Mallorca), Sceaux (París), Barcelona, Palma i en el Musiksommer Klaus (Àustria).

Juan Luis Sánchez Bauzá

(Palma, 1959)

Policia local. Compagina la seva feina a la Unitat d'Intervenció Immediata amb les tasques de portaveu de premsa de la Policia Local de Palma.

Especialista en dret penal i ciències penals per la Universitat de les Illes Balears (1998-2000). L'any 1982 ingressa a la Policia Local, on durant deu anys treballa en la Unitat d'Intervenció Immediata. El 1996 ascendeix a oficial de Policia Local i és nomenat inspector sonomètric.

Com a oficial és destinat l'any 1998 a la Unitat Nocturna. L'any 2001 torna a reincorporar-se a la Unitat d'Intervenció Immediata. La seva trajectòria en aquesta Unitat fa que l'any 2006 rebi la felicitació de la Batlia de Palma per fet extraordinari i la felicitació del Ple de l'Ajuntament de Palma per trajectòria professional, que se sumen a altres tres felicitacions escrites de la Prefectura de la Policia Local per actuacions individuals.

Des de l'any 2006 exerceix de portaveu de premsa de la Policia Local de Palma.

L'any 2005 li varen diagnosticar esclerosi múltiple, i actualment ocupa el càrrec de president de l'Associació Balear d'Esclerosi Múltiple.

L'any 2008 el Ple de l'Ajuntament de Palma el va guardonar amb la Medalla al Mèrit Policial, amb distintiu blau.

Sor Enriqueta Garriga

(Maó, 1928)

Sor Enriqueta Garriga va ser la primera assistenta social professional de l'Ajuntament de Maó. Va saber compatibilitzar les seves creences religioses amb l'administració socialista del municipi per donar servei als qui més ho necessitaven. Monja de la Congregació de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, es va titular en infermeria i assistència social.

És coneguda i reconeguda com la impulsora dels serveis socials a Maó i a Menorca. La vocació de sor Enriqueta, la conduïa cap a les missions a l'exterior però, per causes familiars, va retornar al seu Maó natal.

Va treballar en diversos projectes socials amb Càritas Diocesana, fins que l'Ajuntament de Maó, l'any 1985, li encarregà muntar els serveis socials del municipi amb el convenciment que el vell concepte del padró de beneficència havia quedat obsolet i que el que es volia era donar drets als ciutadans. A partir d'aquell moment, s'integrà en la vida administrativa com una funcionària més, però carregada de coneixements i d'experiències noves que era important implantar. Va dirigir els Serveis Socials municipals fins a la seva jubilació l'any 1996, a 68 anys.

Gràcies a la seva dedicació i les seves dots de lideratge, va saber formar, amb pocs recursos econòmics, un equip petit però il·lusionat i entregat, sense horaris, i capaç de crear sinergies amb el teixit social de la ciutat. Tot això va fer que la ciutat de Maó fos capdavantera a les Illes Balears en el reconeixement dels drets socials de la ciutadania. Gràcies a la seva tasca, l'antic alberg de transeünts es va convertir en casa d'acollida. Va posar en funcionament el servei d'ajuda a domicili i els menjars a domicili per a la gent gran desprotegida, i va contractar treballadores socials gràcies als convenis de l'INEM amb corporacions locals. Va impulsar el Consell Municipal d'Acció Social l'any 1987 i va aplicar el Pla Concertat de Prestacions Socials Bàsiques l'any 1988. Inicià les primeres cases d'oficis per a persones aturades per rehabilitar antics edificis, perquè fossin dedicats posteriorment a allotjar serveis socials.

Col·laborà amb l'Associació Menorquina d'Ajuda als Toxicòmans, abans de la creació del Servei Insular de Drogodependències. L'any 1991 inicià les primeres Jornades de la Salut amb les associacions de caràcter social del municipi, que continuen fent-se encara anualment. I també va ajudar les dones en risc d'exclusió social.

Després de jubilada com a funcionària —actualment amb més de vuitanta anys—, continua amb la seva tasca des de Càritas i dirigeix la seva comunitat.

Elisabeth Salom Pons

(Maó, 1989)

Gimnasta rítmica. Va començar a practicar la gimnàstica als 12 anys i passà després al Club Alaior Esportiu. Quan comptava amb 15 anys, fou internacional amb l'equip espanyol i participà en diversos campionats europeus i del món. El 2007 es va traslladar a la residència Joaquim Blume de Madrid per formar part del programa ADO. Va aconseguir la classificació per als Jocs Olímpics de Pequín 2008 el setembre de 2007 a Grècia. És la segona olímpica menorquina de la història.

L'any següent, el 2009, va decidir retirar-se per concentrar-se en els seus estudis d'INEF. A més a més, treballa amb el Consell de Menorca i el Govern de les Illes Balears en la recerca de joves esportistes.

El desembre de 2009 va tornar a competir a escala nacional amb el Club Distrito III, en la modalitat de conjunts en 1a categoria, en el Campionat d'Espanya que tingué lloc a Valladolid, on aconseguí el 8è lloc a la general.

Cercle d'Economia

(1994)

El Cercle d'Economia de Mallorca va néixer de la iniciativa d'un grup de professionals liberals, empresaris, executius d'empresa, i funcionaris de l'Administració que buscaven un lloc de trobada, aliè a les seves activitats professionals, on poder tractar temes relacionats amb Mallorca, especialment de l'àmbit de l'economia i l'empresa i altres que afecten la vida social de l'illa.

Un total de 37 socis varen formar part de la primera reunió fundacional, que va tenir lloc el mes de febrer de 1994. Entre abril i maig del mateix any l'entitat es va inscriure en el Registre d'Associacions i es va nomenar la primera presidenta del Cercle d'Economia de Mallorca, Isabel Corominas. Al llarg dels més de 15 anys d'existència, l'associació ha estat dirigida, per aquest ordre, per: Miquel Alenyar, Antoni Esborres, Antoni Aguiló, Joan Buades i l'actual president, Alexandre Forcades.

El Cercle d'Economia de Mallorca va aglutinar importants col·lectius de la societat civil balear en la plataforma ciutadana per reclamar un finançament just per a les Illes Balears. A més, va publicar el manifest —Demaneu als partits polítics un gran acord de finançament per a Balears||.

A més, el Cercle duu a terme diferents activitats divulgatives, com ara conferències amb diverses persones del món de la política, de l'economia i de les finances. Entre els actes organitzats destaquen les conferències dels expresidents del Govern espanyol Felipe González i Leopoldo Calvo-Sotelo; exministres com Carlos Solchaga; banquers com Ana Patricia Botín, o filòsofs com José Antonio Marina, Eugenio Trías i Fernando Savater, entre altres professors universitaris, investigadors i científics.

Actualment el Cercle, amb més de 220 socis, té una vida molt dinàmica i, per mediació de les seves comissions de treball, dirigeix les seves activitats cap a la innovació, l'articulació de la societat civil, l'educació i el seguiment del procés de finançament de la nostra comunitat autònoma, sense descurar l'organització de conferències i altres activitats.

Miquel Àngel Llauger Lull

(Palma, 1926- Palma, 2009)

Doctor enginyer de camins, canals i ports. És autor de diversos projectes en els àmbits de les carreteres i del medi ambient. Ha exercit la política incorporant-hi constantment el bagatge d'un tècnic qualificat. Sempre a l'Ajuntament de Palma, ha estat tinent de batle de Circulació i Transports (1967-1971), època en què va dissenyar el primer pla d'aparcaments soterranis; també tinent de batle d'Urbanisme (1971-1974), i, finalment, primer tinent de batle (1972-1974).

Miquel Àngel Llauger s'ha mostrat tota la vida fidel a una concepció de l'enginyeria que té cura de la perspectiva social i de la relació harmònica amb l'entorn cultural i natural, cosa que ha aportat a l'obra pública un valor afegit que va més enllà del saber estrictament tècnic.

Igualment, ha exercit la docència, atès que ha impartit cursos de doctorat durant sis anys, i, a més, és autor i col·laborador de diversos estudis i publicacions. Fou degà del Col·legi d'Enginyers.

La Sonrisa Médica

La Sonrisa Médica és una entitat sense ànim de lucre fundada l'any 1994; l'any 2009, per tant, celebrà el seu 15è aniversari. Aquesta entitat fou pionera arreu de l'Estat espanyol i el seu

principal objectiu és dur alegria, joc i rialles als infants i adolescents ingressats als hospitals de la nostra comunitat autònoma.

Introdueixen als hospitals pallassos professionals especialitzats que, a través de l'humor, col·laboren en el procés terapèutic. Ajuden, des del suport psicològic, els infants i adolescents, com també les seves famílies, a dur millor els períodes d'hospitalització mitjançant la rialla com a estímul alliberador.

Les actuacions regulars i adaptades a cada pacient dels pallassos de la Sonrisa Médica milloren la qualitat de vida dels nins, nines i adolescents hospitalitzats. A més a més, faciliten la comunicació dels infants i adolescents amb els seu entorn i els ajuden a acceptar la seva hospitalització alhora que contribueixen a desdramatitzar el medi hospitalari i a reduir els nivells d'ansietat i desmotivació que tenen implícits els processos hospitalaris.

A través de tècniques i recursos artístics (música, màgia, etc.) els pallassos hospitalaris aporten moments de distensió, relaxació, distracció i fantasia que ajuden a fer més dolça, més alegre i més humana l'experiència hospitalària dels infants i dels seus acompanyants. Això, moltes vegades, repercuteix en una millora del confort de treball del personal sanitari i un nivell més alt de satisfacció dels usuaris.

Participants balears als Jocs Paralímpics de Pequín 2008

Esther Morales Fernández, nascuda el 9 d'agost de 1985, diu de la natació que l'ajuda en les seves relacions i a l'autosuperació. Aficionada a l'esport i a sortir amb els amics, ha participat en campionats internacionals en els quals ha aconseguit innumbrables medalles i algun rècord mundial. En la seva participació als tres darrers Jocs Paralímpics, ha aconseguit tres medalles de bronze. El darrer any, la seva participació al Campionat d'Europa de Natació Paralímpica, disputat a Reykjavík, i al Campionat del Món de Rio ha confirmat el gran moment de forma d'aquesta nedadora amb més medalles i rècords mundials.

Jesús Collado Alarcón, nascut el 13 de setembre de 1979, i que va començar a nedar per prescripció facultativa, ha trobat en aquest esport una motivació. Amant del cinema, la música, la muntanya i la platja, s'ha convertit en un dels millors nedadors paralímpics en els darrers campionats internacionals que ha disputat. Ha participat als tres darrers Jocs Paralímpics, en els quals ha aconseguit tres medalles d'or i tres de bronze. Com ha demostrat als campionats Europeu i Mundial del 2009, continua al més alt nivell sumant medalles al seu palmarès.

Juan Diego Gil, nascut el 8 de novembre de 1976, va començar a nedar de molt petit, la qual cosa l'ha ajudat a portar una vida amb més disciplina i l'ha dotat de capacitat de lluita i superació. Aficionat al cinema i la música, ha participat als cinc darrers Jocs Paralímpics, a més d'altres campionats internacionals, en els quals s'ha mantingut al més alt nivell des que aconseguí la medalla de plata a Barcelona 1992.

Alejandro Sánchez Palomero, nascut el 6 de novembre de 1986, és l'esportista balear més jove dels components que van participar a Pequín 2008. Els 2 darrers anys, la seva progressió ha

estat espectacular i ara és un dels nedadors amb més projecció internacional. En la seva primera participació a uns jocs paralímpics (Pequín 2008), va aconseguir una medalla de bronze i un quart lloc. Aquesta progressió ha continuat el 2009, en què ha aconseguit rècords d'Espanya, un rècord mundial i quatre medalles al Campionat del Món de Rio.

Antonio Sánchez Núñez, nascut el 2 de maig de 1977, va ser l'únic representant balear de tir amb arc als Jocs Paralímpics de Pequín. Després d'haver participat anteriorment als Jocs d'Atlanta 96, el Campionat del Món de Corea 2007 el va dur a participar a Pequín.

Antoni Pomar Bauzà, nascut el 9 de desembre de 1971, ha dedicat gran part de la seva vida a entrenar dins l'esport de la natació, especialment en el món de la discapacitat. Actual director tècnic de l'Escola Balear de l'Esport, va formar part de l'expedició espanyola a Pequín 2008, així com de l'equip tècnic que es va desplaçar a Rio per al mundial de 2009.

Col·legi Públic de Pràctiques

Centre de formació de mestres creat el 1842 per la Diputació Provincial. En els més de 165 anys de singladura ha tingut diferents seus, algunes tan emblemàtiques com el Consolat de Mar, el col·legi Monti-sion o l'Institut Joan Alcover.

En tot cas, l'autèntica innovació del Col·legi Públic de Pràctiques és haver estat capaç de renovar l'exercici de la pedagogia al llarg de gairebé dos segle. Reputats especialistes han afirmat que —l'Escola Normal fou, des de les primeres dècades del segle XX, un dels factors fonamentals del Moviment de Renovació Pedagògica de les Illes Balears||.

Des del 1970, les escoles normals s'integren a les universitats amb el nom d'Escola Universitària de Formació del Professorat d'Educació General Bàsica. Aleshores, passà a dependre de la Universitat de Barcelona, i des del 1978, arran de la seva constitució recent, de la Universitat de les Illes Balears.

El Col·legi Públic de Pràctiques ha forjat contínues fornades de mestres que han instruït en el coneixement, la cultura i el civisme generacions senceres de balears. De fet, les sis especialitats de les diplomatures de mestre que s'imparteixen avui al campus de la UIB són ufanoses legatàries d'aquest centre centenari.

Daniel Monzón

(Palma, 1968)

Nascut a Palma, ben aviat mostra que la seva sensibilitat es decanta cap al món del cinema. Als 8 anys, ja dibuixava pel·lícules en paper vegetal i les mostrava als seus veïnats projectant les imatges en un arcaic aparell de cinema NIC. Daniel Monzón ha desenvolupat una importantíssima trajectòria en diferents mitjans de comunicació. Ha treballat com a periodista i crític de cinema en la revista Fotogramas, els programes de ràdio Dos horas de nada d'Andrés Aberasturi, La radio de Julia de Julia Otero i com a subdirector del programa de Televisión Española Días de cine.

S'introdueix en el món del cinema amb *Shortcut to Paradise* ('Desvío al paraíso', 1994) un thriller del director i productor Gerardo Herrero, en versió anglesa i protagonitzat per Charles Dance. En aquest llargmetratge, Daniel Monzón va ser el coguionista. Debutà com a director el 1999 amb la pel·lícula *El corazón del guerrero*, protagonitzada per Fernando Ramallo, Joel Joan i Neus Asensi, en la qual també s'encarregà del guió. Des d'aquest moment deixa el seu treball com a crític.

La seva opera prima va obtenir dos guardons en el Festival de Cinema Fantàstic d'Amsterdam (Països Baixos), el Premi a la Millor Pel·lícula Internacional en el Festival de Cinema Fantàstic de Montreal (Canadà) i el Premi a la Millor Pel·lícula Fantàstica a Fantasporto, certamen cinematogràfic d'Oporto (Portugal). En el segon llargmetratge, *El robo más grande jamás contado* (2002), va optar per la comèdia. La pel·lícula estava protagonitzada pels actors Antonio Resines i Neus Asensi. L'any 2006 dirigeix la pel·lícula de terror psicològic *La caja Kovak*, produïda per Espanya i Estats Units. El thriller, rodat en anglès i protagonitzat per Lucía Jiménez i l'actor nord-americà Timothy Hutton, conta la història d'un escriptor de novel·les de ciència ficció nord-americà que és convidat a Palma per impartir una conferència. La pel·lícula va rebre el Premi del Públic del Festival de Cinema Fantàstic de Lund (Suècia). El 2009 ha dirigit la pel·lícula *Celda 211*, protagonitzada per Luis Tosar, Alberto Ammann, Antonio Resines, Marta Etura i Manuel Morón. Per aquesta pel·lícula, l'Acadèmia de Cinema d'Espanya li ha atorgat recentment 8 premis Goya.

La pel·lícula, basada en una novel·la homònima de Francisco Pérez Gandul, conta la història d'un jove funcionari de presons que ha d'enfrontar-se a un motí carcerari el primer dia de feina.

Germana Marta Monfort Miserachs

Membre de la Congregació de Religioses de la Puresa de Maria, nascudes precisament a Mallorca. Ha dedicat tota la seva vida a la tasca d'ensenyar, a dirigir centres d'ensenyament i a fomentar l'associacionisme entre empreses educatives.

Així mateix, ha tingut un paper molt actiu com a membre del Consell Escolar de les Illes Balears des que es va fundar. Ha dedicat tota la seva vida al servei de la comunitat educativa de les Illes Balears.

Llicenciada en ciències biològiques i diplomada en magisteri, la germana Marta Monfort ha sabut compaginar la docència en profunditat amb la direcció dedicada de centres educatius de la Puresa de Maria durant 34 anys. A hores d'ara, ha deixat la direcció del col·legi Madre Alberta de Palma i ha passat a ser superiora a Tenerife i, a la vegada, responsable del centre educatiu que la seva congregació té a Los Realejos.

Ha sabut compaginar la seva feina pedagògica i directiva a les aules de Madre Alberta amb la presidència de la patronal de l'Escola Catòlica de les Illes Balears (ECIB), des de fa devuit anys.

Antonio de Lacy Fortuny

Antonio de Lacy Fortuny es llicencià en medicina i cirurgia a la Universitat Central de Barcelona (UCB) el 1980. Va fer la residència com a cirurgià general a l'Hospital Clínic de la ciutat comtal i obtingué el títol d'especialista el 1987. És doctor en medicina i cirurgia amb qualificació d'excel·lent cum laude. Una vegada completada la residència, s'uní al Servei de Cirurgia General i Digestiva de l'Hospital Clínic, on actualment és cap del Servei de Cirurgia Gastrointestinal i membre del Comitè Assessor de la Direcció Mèdica. Així mateix, és professor titular de cirurgia i especialitats quirúrgiques a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona i dirigeix cursos internacionals de cirurgia laparoscòpica avançada colorectal i bariàtrica.

Completà la seva formació amb estades a la Universitat Emory (Atlanta), a l'Hospital Presbiterià del Pacífic (San Francisco), a la Clínica Cleveland (Cleveland), a l'Hospital Mont Sinai (Nova York) i a la Universitat Cornell (Nova York). A més, és president de l'Associació Europea de Cirurgia Endoscòpica (European Association for Endoscopic Surgery) i membre del Research Fund Comunity d'EURO-NOTES. La seva dilatada experiència en l'ús de tècniques quirúrgiques mínimament invasives l'ha fet ser pioner a Espanya en la cirurgia NOTES (a través d'orificis naturals) per extraure una vesícula biliar per via bucal, o en l'ús de la tècnica SILS (únic accés transumbilical) en cirurgia de l'obesitat.

Des de l'obertura de l'Hospital Quirón (Barcelona) decidí ingressar en el seu cos facultatiu com a director de l'Institut Quirúrgic. Aquest canvi significà l'inici d'un nou projecte amb l'objectiu d'avançar cap a l'excel·lència en l'atenció mèdica als seus pacients, acompanyats per un equip d'immillorables professionals i en unes instal·lacions que reuneixen tots els avenços tecnològics. L'organització d'aquest Institut Quirúrgic està basada en la unió d'un grup de cirurgians que atenen totes les subespecialitats de la cirurgia general i de l'aparell digestiu; en la col·laboració entre els diferents serveis i les diferents unitats de l'Hospital i en el desenvolupament tecnològic ampli i innovador.

Miquel Àngel Roig-Francolí Costa

(Eivissa, 1953)

Titulat superior de composició pel Reial Conservatori Superior de Madrid, és màster en composició i doctor en teoria musical per la Universitat d'Indiana (Estats Units). Ha escrit el llibre de text universitari Harmony in Context sobre l'harmonia tonal i les formes musicals i ha rebut diversos premis.

Compositor, docent i musicòleg. Com a compositor de música orquestral, coral i de cambra, les seves obres han estat interpretades a Espanya, Anglaterra, Alemanya, Mèxic i Estats Units per agrupacions de prestigi com ara l'Orquestra i el Cor Nacionals d'Espanya, l'Orquestra d'RTVE, l'Orquestra Ciutat de Barcelona, l'Orquestra Simfònica de Madrid amb el Ballet del Teatre Líric Nacional, la CCM Philharmonia de Cincinnati o el Cor de la Universitat del Nord de Florida amb l'Orquestra de la Chamber Music Society of the Good Shepherd, entre d'altres.

A més, des de l'any 1985, aquest artista pitiús ha desenvolupat tota la seva carrera docent com a professor als Estats Units: a la Universitat d'Indiana (1985-90), a la Universitat d'Ithaca (1990-92), a la Universitat d'Illinois Septentrional (1992-96), a la Universitat d'Indiana (1994), a l'Escola de Música Eastman de la Universitat de Rochester (1996-2000) i a la Universitat de Cincinnati (2000), sempre com a ambaixador musical i cultural de les Illes Balears.

Així mateix, també ha publicat diverses obres d'aprenentatge musical. Entre la seva bibliografia i aportacions trobam dos llibres, multitud d'articles en revistes especialitzades en musicologia i teoria musical d'Espanya, Estats Units, Anglaterra i Itàlia, una amplíssima participació en congressos i la composició d'innombrables obres musicals. Tota aquesta immensa obra ha fet de Miquel Àngel Roig-Francolí un referent mundial en la seva professió artística.

Hilario Serra Mayans

(Formentera)

Empresari navilier de Formentera, l'illa habitada més petita d'un arxipèlag ancorat al bell mig de la mar Mediterrània. En reconeixement al seu paper capdavanter, cabdal i essencial en el transport interinsular pitiús. Arran de la seva iniciativa personal i empresarial, els formenterencs van poder accedir més fàcilment a la Pitiüsa Major.

Gràcies a l'esperit de servei d'Hilario Serra, els seus vaixells facilitaren l'evacuació de malalts i ferits cap a Eivissa, abans de l'entrada en servei d'un helicòpter d'evacuacions, moltes vegades sense rebre res a canvi.

Durant molts anys l'empresa d'Hilario Serra ha estat el cordó umbilical i l'única connexió entre el port de la Savina i la resta del món.

Hilario Serra també ha ajudat durant molts anys a promocionar turísticament Formentera i mitjançant la seva naviliera ha fet possible que milers de visitants que anualment viatgen a Eivissa puguin arribar a la Pitiüsa Menor, a la qual només es pot accedir per via marítima.

Asociación de Mujeres Rurales-Balears (Fademur Balears)

(2009)

La Asociación de Mujeres Rurales-Balears (Fademur Balears), presidida per Joana Mascaró, es va constituir el mes de febrer de 2009. Integrada en la Federación de Asociaciones de Mujeres Rurales (Fademur) d'àmbit estatal, té com a objectiu assolir la igualtat i el progrés per a totes les dones que viuen i treballen al camp. La seva prioritat és fer visible la situació de discriminació de les dones rurals i proposar alternatives i solucions per millorar-ne les condicions de vida.

A Mallorca, la Federació es va presentar el 4 de març de 2009 en el marc d'una jornada sobre el paper de la dona al món rural que va tenir lloc a l'Auditori de Palma. A l'acte, hi van assistir la ministra de Medi Ambient, Medi Rural i Marí, Elena Espinosa, el president de les Illes Balears, Francesc Antich, i la consellera d'Agricultura i Pesca, Mercè Amer.

Fademur Illes Balears és una federació jove, amb només un any d'existència, però que ha tingut una activitat notable. El mes de març de 2009, va fer un curs de millora genètica de ramat boví i cooperativisme per a les dones ramaderes de la Federació. El 15 d'octubre de 2009, Dia de la Dona Rural, va organitzar una jornada per fomentar el consum de productes locals, amb una visita a una fàbrica de formatge i un celler de vi. Durant els mesos d'octubre i de novembre també va dur a terme un curs d'auxiliar d'assistència socio sanitària a domicili de cent hores de durada. El desembre de 2009, va programar una jornada per explicar a les dones ramaderes i agricultores de Mallorca el tema de la cotitularitat de les explotacions i les bonificacions a la Seguretat Social per a les noves incorporacions. Durant els darrers mesos, també ha fet cursos d'informàtica bàsica per a dones rurals en atur.

Recentment, Fademur Balears ha contactat amb dones interessades a formar part del projecte Artemur, un portal d'Internet que gestiona Fademur en l'àmbit espanyol, en què les dones artesanes de totes les regions poden vendre els seus productes.

Associació Voltor

(1984)

Voltor és una associació cultural per a la normalització lingüística en els mitjans de comunicació audiovisuals. Es va fundar l'any 1984 a Palma, impulsada al principi per Ignasi Ribas i Maties Oliver. Fins a l'any 1986, l'entitat va funcionar com a societat anònima i, des d'aleshores, com a associació cultural. Al començament, l'associació va impulsar la campanya —Volem TV en la nostra llengua: TV3 ara!! i va donar suport a la construcció del repetidor d'Alfàbia mitjançant subscripcions populars.

Voltor i l'Obra Cultura Balear (OCB) varen negociar amb el Govern espanyol i amb la direcció de TV3 per aconseguir que arribàs el senyal de televisió a les Illes. Finalment, el 4 de juliol de 1985 començaren les emissions de TV3 a Mallorca.

La recepció del canal català a les Illes Balears va ser possible gràcies a la instal·lació del repetidor d'Alfàbia. Anys després, el 24 d'abril de 1989, el repetidor va ser objecte d'un atemptat, poques setmanes abans de la data prevista per a l'emissió del Canal 33 a Mallorca. Com a conseqüència de la crema del repetidor, es va tornar a construir aquesta instal·lació amb millores tècniques. A final de l'any 1989, el Canal 33 va arribar a Mallorca, i l'any 1990, el Canal 9. Posteriorment, ho faria el Punt 2.

Voltor va celebrar l'any 1995 el desè aniversari de la recepció de TV3. El mes juny de 1996, l'associació va rebre la Creu de Sant Jordi que concedeix la Generalitat de Catalunya per la seva tasca a favor de la recepció de les televisions en català.

El mes de setembre de 2002 la tot just creada Televisió de Calvià va ocupar la freqüència per la qual emetia Voltor en aquest municipi, la qual cosa va provocar la protesta de l'associació.

El mes de maig de 2004, els governs balear i català acordaren llevar el senyal de TV3 i Canal 33 a Voltor, i deixar-lo en mans d'IB3. El 2007, l'OCB organitza l'acte —Volem veure TV3. Festa pel futbol en català||.

Entre 2009 i 2010, el segon múltiplex de les Illes Balears es posa en marxa i, gràcies a un acord de reciprocitat entre els governs balear i català, permet l'arribada dels canals de TV en català: TV3, Canal 33, Super3 i 3/24.

Lluís Ferrer Caubet

(Palma, 1959)

Llicenciat en veterinària per la Universitat de Saragossa l'any 1981, amb premi extraordinari i premi nacional de final d'estudis. Fa la tesi doctoral a Alemanya amb una beca del Servei Alemany d'Intercanvis Acadèmics (DAAD) i es doctora a l'Escola Superior de Veterinària de Hannover (1984).

A la Universitat Autònoma de Barcelona exerceix de professor adjunt contractat, professor titular i catedràtic, primer del Departament de Patologia i Producció Animals i, després, del Departament de Medicina i Cirurgia Animals. Les línies d'investigació que desenvolupa se centren en la dermatologia comparada i la immunologia i la diagnosi de la leishmaniosi canina. Ha publicat nombrosos articles científics i ha participat, com a coautor, en una dotzena d'obres col·lectives internacionals.

Ha estat professor visitant a les universitats de Cornell (EUA,1985), Utrecht (Països Baixos, 1987), Guelph (Canadà,1992) i Lisboa (1995).

Va ser director del Departament de Patologia i Producció Animals (1990-1994) i posteriorment degà de la Facultat de Veterinària (1994-1998). A més, va ser vicerector d'Investigació i vicerector adjunt del rector (1998-2002) i rector de la Universitat Autònoma de Barcelona (2002-2008). Els anys 2004-2005 va ser el president de l'Associació Catalana d'Universitats Públiques (ACUP).

Ha participat també com a expert internacional en diferents programes d'avaluació d'universitats.

Neus Torres Costa

(Sant Antoni- Eivissa, 1953)

Infermera. La seva vocació pel treball d'infermera és patent en tota la seva vida. Exerceix la seva professió des de fa més de 30 anys.

El 1971 va marxar d'Eivissa per estudiar a l'hospital de Son Dureta i va ser alumna de la primera promoció que va inaugurar l'escola de l'hospital.

Un cop acabats els estudis, es va col·legiar a Barcelona i aviat va trobar feina a l'Hospital Vall d'Hebron, una època que Neus recorda com una de les més importants de la seva vida, perquè va estar sis anys destinada a la unitat de cremats infantils.

Durant 13 anys, va alternar el seu treball d'infermera amb les feines d'atendre el negoci familiar.

El 13 d'abril de 1981, quan es va inaugurar el Servei d'Urgències de Sant Antoni (Eivissa), Neus Torres va passar a ocupar la plaça sol·licitada i des de fa 26 anys es dedica a atendre les urgències, no solament del poble, sinó també de tota l'illa.